

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie B. K., z jego wniosku o wznowienie postępowania, po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2022 r.,
zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt III KO 46/22, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt II AKa [...],
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 maja 2022 r. Sąd Najwyższy w trybie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego B. K. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 września 2015 r. wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na to postanowienie osobiste zażalenie złożył skazany, odwołując się w nim ponownie do okoliczności, które już wcześniej podnosił w swoich poprzednich wnioskach o wznowienie postępowania, tj. okoliczności podważających - w jego przekonaniu - rzetelność czynności postępowania przygotowawczego, tj. tworzenie przeciwko niemu fałszywych dowodów i w ogóle wiarygodność obciążającego go materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym opinii wszystkich biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie jest zasadne.

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania przez pryzmat jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Powyższy przepis wskazuje, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego i radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

Czyniąc zadość temu obowiązkowi Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu przekonująco wykazał, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania, skoro podawane przez B. K. okoliczności, sugerujące przestępcze „manipulacje” przy pozyskaniu materiału dowodowego jego obciążającego, jako oczywiście dowolne, nawet nie uprawdopodobniły wystąpienia przewidzianych w art. 540 1 pkt 2 k.p.k. przesłanek do wznowienia postępowania w jego sprawie.

Argumentacja podniesiona w osobistym zażaleniu skazanego nie podważa trafności przytoczonych dla uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wywodów. Skazany ograniczył się bowiem jedynie do powtórnego wskazania na te same okoliczności, których znaczenie, jako przesłanek wznowieniowych, zostało już rozważone w zaskarżonym postanowieniu, nie podejmując nawet próby jakiegokolwiek rzeczowej polemiki w tym zakresie. Nie wskazuje też ona na jakiegokolwiek nowe okoliczności mogące choćby uprawdopodobniać istnienie innych jeszcze nowych dowodów, mogących uzasadniać rozważenie możliwości wznowienia postępowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podkreślano, że wznowienie postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

[as]

